

Dosarul nr. 2ra-1811/19

Prima instanță: (Judecătoria Cahul, sediul Central) M. Bușuleac

Instanța de apel: (Curtea de Apel Cahul) G. Vavrin, T. Berdilă, I. Dănăilă

ÎNCHEIERE

18 septembrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Oleg Sternioală
Nina Vascan
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată "Clemiro",

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Boișteanu Nicolae împotriva Societății cu Răspundere Limitată "Clemiro" cu privire la anularea ordinului de concediere, încasarea salariului pentru lipsa forțată de la muncă, încasarea compensației suplimentare și repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei din 28 mai 2019 a Curții de Apel Cahul, prin care s-a admis apelul declarat de Boișteanu Nicolae, s-a casat hotărârea din 13 septembrie 2018 a Judecătoriei Cahul, sediul Central și s-a emis o nouă hotărâre,

c o n s t a t ă :

La 27 martie 2017, Boișteanu Nicolae a depus cerere de chemare în judecată împotriva Societății cu Răspundere Limitată "Clemiro" cu privire la anularea ordinului de concediere, încasarea salariului pentru lipsa forțată de la muncă, încasarea compensației suplimentare și repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii, Boișteanu Nicolae a menționat că la 12 iunie 2017 a fost angajat în calitate de șofer de camioane și tehnică specializată în cadrul Societății cu Răspundere Limitată "Clemiro".

La data de 01 iulie 2016 a avut loc un accident de muncă din cauza nerespectării de către angajator a regulilor de securitate a muncii, în rezultatul căruia i-au fost fracturate iremediabil 2 degete ale mâinii drepte, iar al treilea a fost amputat.

Ulterior, a aflat despre faptul că angajatorul a perfectat ordinul de angajare începând cu data de 01 iulie 2016, adică din ziua producerii accidentului de muncă.

De asemenea, reclamantul a menționat că prin scrisoarea din 17 decembrie 2016 expediată de angajator, i s-a solicitat achitarea pagubei aduse întreprinderii

conform recipisei pe care a semnat-o în sumă de 5 000 euro, precum și explicația referitor la lipsa nemotivată de la locul de muncă începând cu data de 18 noiembrie 2016.

La fel, la data de 17 ianuarie 2017 i-a fost expediat ordinul nr. 9 din 30 decembrie 2016, prin care a fost concediat din funcția deținută în temeiul art. 86 alin. (1) lit. h) din Codul muncii – pentru absența fără motive întemeiate de la lucru, mai mult de 4 ore consecutiv în timpul zilei de muncă.

A invocat reclamantul ilegalitatea ordinului de concediere, deoarece a fost semnat de Buia Mihail, care nu deținea calitatea de administrator al întreprinderii.

Totodată a specificat că concedierea în baza art. 86 alin. (1) lit. h) din Codul muncii presupune absența repetată fără motive întemeiate de la muncă timp de 4 ore consecutiv, în timpul zilei de muncă, or, nu s-a constatat că absența sa de la locul de muncă este nemotivată.

A solicitat reclamantul Boișteanu Nicolae, inclusiv prin cererea de concretizare a pretențiilor (f.d. 39) anularea ordinului de concediere nr. 9 din 30 decembrie 2016, încasarea de la pârât a despăgubirii pentru absența forțată de la muncă în mărimea unui salariu mediu lunar în sumă de 7 311,55 de lei, încasarea compensației pentru concediul de odihnă anual în sumă de 1 044,55 de lei, încasarea penalității pentru neachitarea la timp a indemnizației pentru concediul de odihnă anual în mărime de 0,1% pentru fiecare zi de întârziere în sumă de 219,35 de lei, încasarea compensației suplimentare în locul restabilirii la locul de muncă în mărime de 4 salarii medii lunare în mărime de 4 178,20 de lei, repararea prejudiciului moral în mărime de 2 089,1 lei și încasarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 13 septembrie 2018 a Judecătoriei Cahul, sediul Central, s-a respins cererea de chemare în judecată depusă de Boișteanu Nicolae.

Prin decizia din 28 mai 2019 a Curții de Apel Cahul, s-a admis apelul declarat de Boișteanu Nicolae, s-a casat hotărârea din 13 septembrie 2018 a Judecătoriei Cahul, sediul Central și s-a emis o nouă hotărâre, prin care s-a admis parțial cererea de chemare în judecată depusă de Boișteanu Nicolae.

S-a anulat ordinul de concediere nr. 9 din 30 decembrie 2016 emis de Societatea cu Răspundere Limitată "Clemiro".

S-a încasat de la Societatea cu Răspundere Limitată "Clemiro" în beneficiul lui Boișteanu Nicolae suma de 3 133 de lei cu titlu de compensație suplimentară în locul restabilirii la locul de muncă, suma de 7 311 lei cu titlu de salariu pentru absența forțată de la muncă, suma de 1 045 de lei cu titlu de prejudiciu moral pentru concedierea ilegală și suma de 522 de lei cu titlu de indemnizație de concediu de odihnă.

În rest, acțiunea a fost respinsă.

S-a încasat de la Societatea cu Răspundere Limitată "Clemiro" în beneficiul statului suma de 360 de lei cu titlu de taxă de stat.

Pentru a decide astfel, instanța de apel cu referire la circumstanțele cauzei a reținut că din materialele cauzei nu s-a demonstrat că Boișteanu Nicolae a lipsit nemotivat în mod repetat de la locul de muncă, fapt ce necesită a fi confirmat prin aplicarea sancțiunii disciplinare pentru ambele cazuri de absență nemotivată.

Astfel, instanța de apel a concluzionat că concedierea reclamantului este ilegală, iar ordinul de concediere urmează a fi anulat, cu restabilirea acestuia în drepturile de muncă.

De asemenea, instanța de apel a constatat că deoarece angajatorul nu a prezentat instanței date despre calcularea plăților salariale, urmează a fi luate în considerație datele Casei Naționale de Asigurări Naționale prezentate de reclamant, prin care se confirmă că salariul mediu a lui Boișteanu Nicolae constituie suma de 1 044,55 de lei.

La fel, instanța de apel a ajuns la concluzia privind încasarea de la Societatea cu Răspundere Limitată "Clemiro" în beneficiul lui Boișteanu Nicolae a sumei de 3 133 de lei cu titlu de compensație suplimentară în locul restabilirii la locul de muncă, ce constituie 3 salarii medii, suma de 7 311 lei cu titlu de salariu pentru absența forțată de la locul de muncă și suma de 1 045 de lei cu titlu de prejudiciu moral.

La 18 iulie 2019, prin intermediul oficiului poștal Societatea cu Răspundere Limitată "Clemiro" a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

Recurentul Societatea cu Răspundere Limitată "Clemiro", în motivarea recursului a menționat că instanța de apel la examinarea cauzei a interpretat în mod eronat legea.

În motivarea recursului, Societatea cu Răspundere Limitată "Clemiro" a invocat că Boișteanu Nicolae a lipsit nemotivat și continu de la locul de muncă pe o perioadă mai mare de o lună și anume în perioada 18 noiembrie 2016 - 30 decembrie 2016, data emiterii ordinului de concediere.

Or, intimatul nu a prezentat nici o probă scrisă prin care ar solicita acordarea concediului, precum și nici copia ordinului de acordare a acestuia.

Mai mult ca atât, Boișteanu Nicolae nu a prezentat nici dovada aflării sale în concediu medical, care urma a fi înregistrat în modul stabilit de lege.

De asemenea, recurentul a specificat că Boișteanu Nicolae a dus în eroare angajatorul la momentul semnării contractului individual de muncă.

Astfel, intimatul nu a comunicat angajatorului că este cercetat penal (23 aprilie 2016) pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264/1 Cod penal – conducerea în stare de ebrietate a mijlocului de transport, fiind condamnat prin aplicarea sancțiunii complementare de privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani.

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Cahul a emis dispozitivul deciziei la 28 mai 2019, însă date referitor la recepționarea de către părți a deciziei motivate, la materialele cauzei lipsesc.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 18 iulie 2019, respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicite admise (Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată ”Clemiro”, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Societatea cu Răspundere Limitată ”Clemiro”.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Oleg Sternioală

judecătorii

Nina Vascan

Dumitru Mardari